

Valg, havde imidlertid bevirket, at Arbejdsstoffet havde maattet deles i to Dele: Opgaver, som skulde løses straks, og Opgaver, som i hvert Fald kunde vente eller bedre kunde vente. De Konservative havde givet Regeringen *Valuta-loven* og fortrød det ikke, selv om Valutalovsvejen ikke fortsat var Vej frem og adskilligt tydede paa, at Valuta-centralen kunde være et tveægget Sværd for danske Interesser. Endvidere havde de medvirket til Gennemførelse af Nationalbankloven, en betydelig forbedret Kornlov og en Lockoutlov, som Situationen krævede. Der havde i den forløbne Samling ofte været Samarbejde om Opgavers Løsning mellem fire Partier, i andre Tilfælde mellem tre, og de Konservative vilde tilbagevise Bebrejdelser for ikke at have været rede til at udføre et Arbejde med Hensyn til Opgaver, der kunde vente, i et rimeligt Tempo. — Naar Stillingen nu skulde gøres op, maatte det erkendes, at *Finanserne* i det store og hele var i Orden; herfor maatte Regeringen imidlertid dele Æren med Oppositionen. Men for Erhvervene, først og fremmest *Landbruget*, var Forholdene fremdeles mørke og usikre. Paa det beskæftigelsesmæssige Omraade var der ogsaa meget tilbage at ordne, og først naar Landbruget fik taalelige Rentabilitets- og Driftsforhold, vilde Beskæftigelsen i de øvrige Erhverv ogsaa blive tilfredsstillende. Taleren kritiserede Regeringens Stilling til Foranstaltninger for Landbruget, bl. a. dens Holdning over for varige Nedsættelser af *den faste Ejendomsbeskatning*, og betonedede, at hele dens økonomiske Politik havde været bundet til en Landbrugsproduktion paa fuld Højde. — Mest bebrejdede Taleren dog Regeringen, at den ikke, skønt begge Oppositionspartier havde været i høj Grad villige til at se bort fra, hvad der skilte i Fortiden, havde villet gøre en samlende Gerning paa *det udenrigspolitiske og forsvarspolitiske Omraade*. Naar Oppositionen nu foreslog Regeringen: Lad os skyndsomst overveje, hvilke Foranstaltninger der bør træffes, var Regeringens Svar, at den kunde selv. I en saa vanskelig udenrigspolitisk Situation burde Regeringen vise sig, ikke som en Parti- eller Standsregering, men som en Regering for det hele Folk. Den vilde vel imidlertid stadig afvise saadanne Henvendelser, og derfor var Taleren enig i, at den politiske Situation indtil Valgdagen i September kun rummede et eneste Spørgsmaal, nemlig om Vælgerne i de 3 Landstingskredse, som gaar til Valg, skulde overgive denne Regering hele Magten i Landet eller kræve, at der i en Tid saa fuld af Vanskeligheder og Farer skulde være Forstaaelse og Samvirken.

Steen (R. V.) hævdede, at Regeringspartierne i de forløbne Aar havde forhandlet og gjort Indrømmelser, hvorved